

עפ"א 19749/02/16 - עירית תל-אביב-יפו נגד אסתר שולביץ, חיים יוסף שלו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 19749-02-16 עירית תל-אביב-יפו נ' שולביץ ואח' תיק חיצוני: .

בפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב	
מעוררים	עירית תל-אביב-יפו
	ע"י ב"כ עוה"ד אתי לוי
נגד	
משיבים	1. אסתר שולביץ
	2. חיים יוסף שלו
	ע"י ב"כ עוה"ד גורנשטיין

פסק דין

בפני ערעור שהוגש על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט א' הרמלין) מיום 27.12.15, לפיו חויבה המערערת בתשלום הוצאות למשיבים בסך 2,500 ₪.

בית משפט קמא קבע: "הואיל ולא מצאתי סיבה מוצדקת כלשהי להתנגדותה של המשיבה למתן הארכה, החלטתי לחייב אותה בתשלום הוצאות הדיון למבקשים".

כפי שפורט בנימוקי הערעור, מדובר בהשתלשלות עניינים ארוכה וסבוכה שאין מקום לחזור ולפרטה, שהתנהלה במספר ערכאות ולבסוף קיבל כב' השופט גורפינקל את ערעורה של המערערת (עפ"א 8244-09-14) וקבע בין היתר כי צו ההריסה השיפוטי יכנס לתוקף החל מיום 1.4.15. המשיבים הגישו בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון ובהחלטה שניתנה ברע"פ 131/15 מיום 15.3.15 דחה כב' השופט שהם את הבקשה וקבע כי צו ההריסה יכנס לתוקפו באופן מיידי.

ביום 31.3.15 פנה ב"כ המשיבים למערערת וביקש הסכמתה לעיכוב ביצוע. המערערת הסכימה ובעקבות כך בית משפט קמא עיכב את צו ההריסה עד ליום 1.7.15. עם תום הארכה, פנו המשיבים פעם נוספת למערערת וביקשו הסכמתה לארכה נוספת. גם הפעם לפניו משורת הדין הסכימה המערערת וניתנה ארכה נוספת עד ליום 31.10.15.

ביום 18.10.15 פנו המשיבים בפעם השלישית למערערת בבקשה נוספת להארכת מועד לביצוע הצו, והפעם סרבה

המערערת להיעתר לבקשה. המשיבים פנו בבקשה לבית המשפט לעניינים מקומיים שקבע את הבקשה לדיון ביום 26.10.15.

יש ממש בטענת ב"כ המערערת לפיה בית משפט קמא במהלך הדיון בפניו, פתח את הדיון, דן בטענות שונות שהעלו המשיבים לגופו של עניין ואף קבע ביקור במקום. זאת כאמור למרות שצו ההריסה אושר ואף נקבע מועד לביצועו הן בהחלטת בית המשפט המחוזי והן בהחלטת בית המשפט העליון.

במקביל להליך דנן, בהליך אחר שהתנהל בין הצדדים בתיק רישוי עסקים של המסעדה, נקבע בהסכמה כי צו הסגירה למסעדה יכנס לתוקפו ביום 19.4.16. בעקבות זאת הציע בית משפט קמא לצדדים כי צו ההריסה נשוא הדיון יכנס לתוקפו 21 יום לאחר מכן ושני הצדדים קיבלו את הצעתו. למרות זאת, בהחלטתו המשלימה מיום 27.12.15 נעתר בית משפט קמא לבקשת המשיבות ופסק הוצאות בסך ₪ 2,500 נגד המערערת. לדברי בית משפט קמא:

"הואיל ולא מצאתי סיבה מוצדקת כלשהי להתנגדותה של המשיבה למתן ארכה החלטתי לחייב אותה בתשלום הוצאות הדיון למבקשים".

עוד ציין בית משפט קמא כי טענת המערערת לפיה המבנה מפריע למעבר איננה נתמכת במסמך תכנוני כלשהו.

סבורני כי בנסיבות הללו כפי שפורטו לעיל, לא היה מקום **"להעניש"** את המערערת על אי הסכמתה למתן ארכה נוספת שלישית במספר, ולהטיל עליה הוצאות. מדובר בצו הריסה שביצעו אושר ע"י כל הערכאות ומועד ביצועו נקבע כאמור ע"י בית משפט העליון כל ארכה שניתנה לביצוע צו ההריסה דנן, ניתנה לפנים משורת הדין ולמשיבים אין זכות מוקנית לקבל ערכה שכזו.

טעה בית משפט קמא כאשר קבע כי מטעמים כאלה או אחרים אין סיבה מוצדקת להתנגדותה של המערערת למתן הארכה. המערערת לא הייתה חייבת כלל להסכים למתן ארכה נוספת, ובית משפט קמא לא היה רשאי להטיל עליה הוצאות בגלל סירובה להסכים למתן ארכה נוספת.

אני ערה לפסיקה לפיה ערכאת הערעור תמעת להתערב בהחלטות ערכאה ראשונה בעניין פסיקת הוצאות וכי דרוש טעם מיוחד לצורך כך. (ראו: ע"פ 1767/94 **חגי יוסף נ' מדינת ישראל** פ"ד נ"ג(1) עמ' 505; וכן ע"פ 2529/01 (מחוזי-חי) **סיגל נ' מדינת ישראל**). בענייננו, בנסיבות שפורטו לעיל יש טעם מיוחד להתערבות ערכאת הערעור בפסיקת ההוצאות דנן.

אי לכך ולאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את הערעור ומבטלת את פסיקת ההוצאות בסך 2,500 ₪ נגד המערערת ולטובת המשיבים. כפי ששמעתי, סכום ההוצאות דנן שולם כבר לידי המשיבים. אשר על כן אני מורה למשיבים להחזירו לידי המערערת תוך 10 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א אדר ב' תשע"ו, 21 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.